

G Le TAMBOUR

02 ARALIK 2007 • 1957 - 2007 • ÖZEL SAYI

"Sayın Milletime şunu tavsiye ederim ki,

sinesinde yetişerek başının üstüne kadar çıkaracağı adamların kanındaki, vicdanındaki asıl cevheri çok iyi tahlil etmek dikkatinden bir an geri kalmasın

Zira iş başında bulunanlar, aymazlık ve sapkınlık içinde olabilirler, daha kötüsü, bu kişiler, kendi çıkarlarını, başka milletlerin siyasal erekleryle birleştirebilirler."

YIL 1957

Galatasaray Lisesi'ne her yıl yeni öğrenciler kendilerine özgü özellikleri ile beraberce devrelerini oluştururlar, ancak Galatasaraylı kimlikleri bir şekilde aynı kalır. Elli, kırk, otuz, yirmi, on yıl önceki eski mezun liseye gidecek olsa, koridorlarda, bahçede, Grand

Cour'da kendi çocukluğunu, gençliğini anımsatan bir öğrenciyle mutlaka karşılaşır. Bu nedenledir ki, Biz Galatasaraylılar arasında nesil farkı yoktur. Çünkü biz aynı dili konuşur, birbirimizi anlar, aradan geçen yılları bir şekilde mutlaka sileriz. Bugün mezuniyetlerinin 50.yılıni kutlayan değerli ağabeylerimiz, eminim ki 50 yıl boyunca liseye her gelişlerinde kendi öğrencilik kimliklerini yansıtan bir kardeş bulmakta hiç zorluk çekmemiş, bugünkü "onlar"ı yaşatan öğrencilere rastlamışlardır. Okula ilk geldiklerinde ürkek, nerede duracağını bilemeyen çocuklardı. Bu yollarda, öğretmenleri, ağabeyleri, kardeşleriyle hep beraber yürüdüler ve 50 yıl önce ayrılık vakti geldiğinde, her biri Galatasaray Lisesi mezunu olmanın gururu ve liseden kazandıkları özgüvenle hayata atıldılar. Geçen yıllarda kariyer sahibi oldular, aile kurdular, çeşitli sorumluluklar üstlendiler. Zaman su gibi akıp geçti ve sonunda bir gün saçları ağardı. Bugün, onların, anıların tazeliği ile çocukluk yıllarına döndükleri gündür. Okulun koridorlarından geçerken neler neler hatırladılar. İnsan yaşamı çalışmak, ulaşmak ve özellikle de sevmekle geçer. Galatasaraylılar arasındaki sevgi de övgüye değerdir.

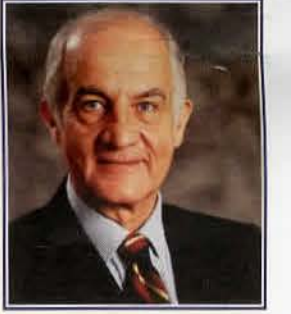
Mezuniyetlerinin 50.yılıni kutlayan sevgili ağabeylerimizin aileleri ve tüm Galatasaraylılara beraber Mutluluk içinde geçirecekleri nice yıllar diliyoruz.

Meral Mercan
Galatasaray Lisesi Müdürü

Değerli Kardeşlerim,

Bu yıl Vakfımızın kuruluşunun 26. yılı...

"50. yıl" plaketimi geçen yıl almıştım. Ancak, yedinci sınıfta bir yıl kaybettiğim için, uzun yıllar beraber olduğum arkadaşlarımla hakiki mezuniyetimi bu yıl kutlayacağım.

Galatasaray'daki arkadaşlık yatılılık nedeniyle bir başkadır. 71 yaşına basmış biri olarak geriye baktığımda, hayatımın en güzel, en mutlu, kendimi en güvende hissettiğim günleri Galatasaray'daki günlerimdir. Yaşamımız süresince pekçok mutluluğu ve mutsuzluğu hep beraber yaşadık.

Galatasaray bize, sevgiyi, saygıyı, hür düşüncüyü, liderliği, hayat için gerekli her şeyin en mükemmelini öğretti.

Bu yapı, çok güçlü bir yapı. Artık üniversitesi de var. Son 5 yıldır, Galatasaray mezunları ile gurur duyuyoruz. Galatasaray Lisesi, Türkiye'de en yüksek puanla öğrenci alan lise. Mezunlarımız çok başarılı, giriş sınavlarında ilk 100'ün içinde yer alıyor.

Göreceksiniz ki, bu başarılı gençlerimiz her konuda lider olacaklar ve ülkemize büyük hizmetler verecekler. Bizler de onlarla gurur duymaya devam edeceğiz.

Sevgilerimle,

İnan Kırac
2 Aralık 2007

HEPİMİZ BİR AİLEYİZ

Hepimiz bir anlam bulduk Galatasaray'da ya da yüklü olduğumuzu düşündüğümüz anlamlarımızı pekiştirdik hatta değiştirdik bazen. İnsanlar, başka başka anlamlardık başkaları için, Halbuki biz, Galatasaray'da hepimiz bir tek anlam ifade etmeyi öğrendik, Aynı babadan olmayan aynı anneden doğmayan kardeşler olduk, gelmeyen yoldaşlar olduk, Aynı yemeği yedik, aynı ülküyü savunduk, aynı yokluğu çektik, aynı mutluluğu paylaştık...

Biz bir aile olduk... İnsan dostunu seçer ailesini seçemez derler, bize de öyle oldu ama biz ailemizle dost olmayı öğrendik.

Aradan yıllar geçti, biz hem aile kaldık, hem de dost, tabii ki zamanla değişenlerimiz de oldu ama biz onları sevmekten hiç vazgeçmedik.

Bir de yüreğimiz, hangi yaşta olursak olalım, okulumuz için atmaktan hiç vazgeçmedi Ve bizler,

99 yıldır erkek, son 33 yıldır kız mezunlar olarak, 1908 yılında Abdurrahman Şeref Efendi ile arkadaşlarının kurduğu bir başka aile ocağında, derneğimizde sevgimizi yaşamaya ve yaşatmaya devam ettik.

İşte o ocak, aile olduğumuzu bize hiç unutturmadı ve bu sayede geçen yılların süratinin farkına dahi varamadık.

Mezuniyet kutlamamızı daha dün yapmışız gibi yaşayıp giderken, ben bu yıl aslında 25 yılı geride bırakmış olduğumu idrak ettim.

Ve eminim ki okula veda edişinin 50. yılını kutlamakta olan siz sevgili ağabeylerim için de zaman su gibi akıp gitti.

Geride bıraktığımız her yıl birbirimiz için daha kıymetli olduğumuzun, Giderek bir

birimizi daha büyük bir toleransla sevdiğimizin, Sahip olduğumuz tüm bu değerlerimizle güçlü ve büyük bir aile olduğumuzun farkında olarak,

Ve bu ailenin bir ferdi olmanın verdiği mutlulukla, Mezuniyetinizin 50. yılını kutlar her birinizi sevgiyle kucaklarım.

Sevgi ve Saygılarımla,

Candan Erçetin

1- Nurettin Sütcü 2- Seyfi Çopgöl 3- Recai Çın 4- Münir B. 5- Ercüment Ekrem Talu 6- Ferruhzat Turaç 7- Esat Mahmut H

50. Yıl Tertip Komitesinin Müdürümüz Meral Mercan'ı Tebrik Ziyareti

Meraklı ve tetikte olun. Objektif olun ama taraf tutun. İnatçı ve ilgili olun. Kendi kendinizi demoralize etmeyin. Çok çalışın. Yapmak istediklerinizi yarına bırakmayın.

Galatasaraylılık herşeyden önce bir aidiyet duygusudur. Aynı düşünmeseler, aynı şeylere inanmasalar, aynı hisleri taşımasalar bile, aynı kuruma aidiyet duygusu, aynı sevgiliye aidiyet duygusu.

Eğitim yalnız kurum ile değil çevre ile de ilintili bir olgu. O dönemin merkezi, beyni Beyoğlu'nda olmak, oradaki etkinliklere katılmak, onlardan etkilenmek Galatasaraylılığın en önemli tamamlayıcı unsurlarındandır.

70 yaşına gelen herkesi eskicilik, felaket tellallığı yapmayı görevi sayıyor. Ama Beyoğlu da değişiyor, başka şekilde zenginleşiyor; Türkiye'de. Her geçen gün Türkiye'nin tecrübe, bilgi ve beceri dağarcığı artıyor, genişliyor. Gelecek Türkiye için parlak. Buna inanalım. Hiçbir iktidar bunu engelleyemez.

812 Ali Fuat Çakır (57)

50. Yıl Kutlu Olsun

GS Lisesi'nin Sınıflarını Paylaştığımız

**1945 yılında ilkokula giren

**1949 yılında yetiştirici sınıflara giren

**1949-57 yılları arasında aramıza katılan

**1957 yılında mezun olan

Kardeşlerimiz

Bizler üzerinde hakkı olan tüm
büyüklerimize ve bu kutlamayı
hazırlayan Galatasaray Eğitim Vakfı'na
özellikle İnan Kıraç kardeşimize sevgi
ve şükranlarımızla,

50. Yılınz Kutlu Olsun!

8- Ellot 9- Habib Ayrat 10- Massiet 11- Larroumets 12- Dehevels 13- Rehm 14- Dubois 15- Louat 16- Mantran

RESİMLERİN HATIRLATTIĞI

Mezuniyetimizin ellinci yılı sebebiyle, evde eski dosyaları karıştırırken elime lisenin son yılında çekilmiş bir fotoğraf geçti. Bu fotoğraf 12'nci sınıfta çekilmiş, iki kişilik sıralarda oturan bizleri sergilemekte.

Baktım, herkes gülüyor, insanların çok neşeli, hayatlarından memnun oldukları derhal hissediliyor. Teker, teker resimde yer alanları tanımaya çalıştım; ön sırada ben, yanımda Verşan, onun yanında Özcan, arkamızda Ersin, Ersan daha sonraki sıralarda, Saim, Kafa Çetin, onların yanında, Haldun, Ergin, Erhan, Tuğrul, Atilla Turhan. Herkesin ağızları kulaklarında ortalarında da, Laroumet kaşlarını dikmiş objektife bakıyorla bakmıyor arası, elinde de bir tebeşir parçası.

O zamanlar hayat dolu olan bu çocuklardan pek azı bugün hayatta kaldı. Acaba gençlik hayallerini gerçekleştirebildiler mi?

Gözlerim, Ersin ile Ersan'a takıldı. Ersin Berkman, lakabı Titrek Ersin. Küçük bir yüz. Düz saçlar, minyon. Oldukça çalışkan ve hırslı. Bir tek kusuru Fenerbahçeli olması. Ersin her hafta sonu maça gider, gidemezse radyodan mutlak dinlerdi. Takip eden hafta içinde de maçların oyuncularının kritiğini yapardı. "Bu hafta Selahattin nasıl oynadı gördün mü? Ya Lefter, maestro, herkesi ipe dizdi" buna benzer sözleri hep dinler onu kızdırmak için cevaplar verirdik. Ersin de, titremesini arttırarak davudi bir sesle konuşmaya devam ederdi. Eğlenirdik. Zannetmeyin ki, bu yalnızca gündüz cereyan eden bir olaydı. Ersin'in yatakhaneğinde yatanlar bilirlersin sayıklardı. Yatakhaneğinin o ağırbaşlı havasında bir spiker gibi, o haftanın maçlarını anlatır, öfkelenir, sevinirdi.

Ersin kimyaya meraklı idi hatta, meraktan da öte çok severdi. İstanbul Üniversitesi Kimya Fakültesi Mühendislik Bölümü'nü bitirdi. Bir süre görüşemedik, askerlik, iş derken bir gün radyoda "İzmir'den İstanbul'a gelen Türk Hava Yolları'nın uçağı, Yeşilköy Havaalanını pas geçerek Marmara Denizi'ne çakıldığı" haberini duyduk. Habere göre, yolcular kayıptı, ama aranıyordu.

Daha sonra uçakta bulunan yolcuların isimleri okunmaya başladı. Ersin Berkman

Ersan Galatasaray'ı bitirdikten sonra Achen'a gitti. Ne hikmettir bilinmez, bizim sınıfın büyük bir kısmı Almanya'ya gitmeyi orada okumayı tercih ettiler. Bunun nedenini hiçbir zaman anlamadım. Kendi kendime, herhalde Galatasaray'da Fransızca değil Almanca eğitim yapıyor diye kesip zihnimden attım. Goete Ersan, Achen'dan döndükten sonra, askere gitti, bahriyeli olarak, Kasımpaşa'da askerliğini yaptı. Hep şanslıydı. Sık, sık görüştük. Bir zamanlar asfalt kralı olmuştu. Kulübün seçimlerinde hep ortalıklarda dolaşırdı. Yönetim Kurullarına seçildi, hem de birçok kez. Kulüp ile ilgili bir şey olursa hemen Ersan'a giderdik. Boru mu? Sınıf arkadaşımız yönetim kurulu üyesi idi. Bir Galatasaraylı davranışı olarak bütün oylarımız ona.

Ersan ile son görüşmemiz Fethiye'de, Letonya Tatil Köyü'nde oldu. Yüzü, gamzeleri aynı idi; hatta aşırı kilo alması nedeniyle, gamzeleri daha belirgin hale gelmişti. Başında bir bez şapka, güneşin sıcaklığından korunmak için giydiğini söylüyordu. Kendisi denizin içinde, dışarıda kalan ise büyük bir baş, küçük bir şapka.

Saatlerce konuştuk. Fethiye'nin, o ağır sıcak suyu içinde mektep, iş, kulüp hepsini bitirdik geriye sadece istikbal kalmıştı. Sudan çıktığım zaman, ayak parmaklarım buruşmuş, ellerim, çamaşırcı eli gibi olmuştu. Ertesi gün işlerimi sanki bitirecekmişim gibi koşarcasına İstanbul'a döndüm, bir hafta sonra Ersan'ın kriz geçirdiğini, hastaneye kaldırıldığını öğrendim. Kendi kendime kızdım. Ne vardı ki, hemen İstanbul'a döndüm, Ersan ile bir hafta daha kalsaydım ne olurdu?

Prof. Dr. Duygun Yarsuvat

NERDE O ESKİ ŞARKILAR... VE DE O GENÇLİĞİMİZ...

Vay canına...Gerçekten 50 yıl olmuş...Kim derdi? Yıllar boyu pilav günlerine gelip bizden önce mezun olmuş ve hele 50. yıl madalyalarını alacak olan abilerimize biraz sevgi, biraz hayranlık, ama aynı zamanda onlardan daha

genç olmanın dikbaşlı gururuyla bakarken, sıranın bize de geleceğini düşünebilir miydik? Demek ki aksaçlı bir ihtiyar olmak herkesin kaçınılmaz akıbeti.

Ama biz iddialıyız: yaşlılığı kabullenmeyeceğiz, hep ayakta kalacağız, fiziğimizi değilse de ruhumuzu hep gencecik korumayı başaracağız. Ama bizden önce gelenler de hep öyle düşünmediler mi?

Ancak belki de bizim kuşağın bir özelliği var. Buna çok dolaylı biçimde, müzik aracılığıyla değinmek istiyorum. Bizler, yani 1940 sonlarında mekteb-i sultaniye kapağı atıp, demek ki 1957 yılında mezun olanlar, savaş sonrasının görece olarak yoksul Türkiye'sinin yavaş yavaş kendini toparladığı, siyasette 1950'de Demokrat Parti'nin iktidara gelmesiyle birlikte demokratik bir sistemin işlemeye başladığı, Türkiye'nin başta NATO, Batı ile birçok kuruluş aracılığıyla bütünleşmeye başladığı ve dünyada büyük ilgi gördüğü yıllarda yetiştik. Dünya, Atatürk devrimleriyle tanıdığı bu uzak ülkeye giderek daha yaklaşıyordu. Örneğin Eartha Kitt İstanbul'a gelip "Katibim" türküsünü "Uskudara" adıyla plak yapıyor ve bu şarkı dünyayı dolaşıyor, Necla Ateş Amerikalılara göbek dansı öğretiyor, Muzafer Tema Hollywood'a gidip Joan Fontaine'le dans ediyor, Celal Ince tangolarıyla fethettiği kalplerimizi kırık bırakıp ABD'ye yerleşiyor ve bir daha da dönmüyordu.

Türk popu henüz türkçe tangolar aşamasından çıkamamıştı. Ama batı müziği ne kadar görkemliydi! Amerikan standartları dediğimiz şarkılar, özellikle müzikal filmler aracılığıyla hepimizi etkiliyor, zirvedeki caz müziği Louis Armstrong, Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Billie Holiday, Billy Eckstine gibi dev sanatçıları sunuyor, Nat King Cole kadife sesiyle ruhlarımızı esir alıyor, Frank Sinatra balad türünü adeta yeniliyordu. Ama aynı zamanda, içine girdiğimiz o çok özel kültürün, Fransız kültürünün temsilcileri de Edith Piaf, Yves Montand, Leo Ferre, Charles Aznavour, Georges Brassens gibi dev sanatçılarıyla bizi büyülüyordu.

Tüm bunlar gayet iyiydi, güzeldi. Gençlik hülyalarımızı besleyecek yeterince duygusal malzeme vardı. Tevfik Fikret salonundaki gecelerde Ahmet Behnesavi adlı abimiz, bize baygın sesiyle İngilizce şarkılar söylüyor, akşamları Grand' Cour'da Nat King Cole baladları yansıyor. Hele "The Sand and the Sea" veya "Song of Delilah"nın duvarlarda kırılan melodilerini hala duyar gibiyim!...

Ama sonra ne oldu? Birden bir devrim patladı. Mezuniyetimize iki-üç yıl kalmıştı ki, ABD'de rock'n roll fırtınası başladı. Ve birden zamane gençleri olarak görevimizi yaptık, bildiğimiz herşeyi kulakardı edip bu yeni çılgınlığın peşine düştük. Hem de plak denen şeyin çok nadir ve değerli olduğu, yeni bir şarkıya erişmenin son derece zor olduğu bir ortamda, İstanbul Radyosu'nu haftada bir-iki kez sunduğu pop müziği programlarının peşine düşerek...Birden Elvis'i keşfettik, Buddy Holly, Everly Brothers, Ricky Nelson, Roy Orbison'un müptelası olduk, partilerde ya The Platters romantizmine teslim olup 'slow' yaptık, ya da Bill Haley'le ilk rock danslarımızı gerçekleştirdik. Ne kadar zamanında geldi o akım...Hem ilk gençliğimizin son günlerini tam bir bayrama çevirdi. Hem de, daha yaşlı kuşakların dış gıcırdatmalarına ve öfkelerine karşın, çekip gitmedi, müziğe yerleşti, ardından Beatles, Rolling Stones, Pink Floyd, The Who gibi dev gurupları ve yepyeni dahi müzisyenleri de getirerek, 20. yüzyıl pop kültürünün en temel unsurlarından biri oldu.

Hey gidi günler hey...Bu yazıda geçmiş müzik aracılığıyla anmış oldum. Elbette daha sayısız anma biçimleri ve yolları da var. Ama, eğer ilgilenen varsa (özellikle gençlerden), tüm bunları çok daha geniş biçimde "Ne Şurup-Şeker Şarkıları Onlar" (Kişisel bir 20. Yüzyıl Pop-müzik Tarihi) adlı kitabımda anlatmış olduğumu da hatırlatayım.

Atilla Dorsay

ismi de okunanlar arasında geçti. İnanamadım. Nasıl olur? Ersin hep iyi idi, kötü bir şey yapmamıştı ki? Ersan Feray, Goete Ersan, beyaz tenli, yanakları gamzeli, saçları erken seyreilmeye başlamış, iri yarı, nerdeyse bütün sınıfın en irisi. Özelliği ise, yan yana oturdukları titrek Ersin'e takılması ve onu kızdırması. Koyu Galatasaraylı. Hoş sadece Titrek'i değil herkesle dalga geçer ve sataşırdı. Kretschmer sanki piknik tipi karakterize ederken onu düşünmüştü. Son derece neşeli, sıranın üstünü davul gibi kullanarak "Bir kız var adı Mehlike, Mehlike değil milli tehlike" mısralarını mırıldanırdı. Buna kızıp, sıraların üzerine çıkan kelle Tuğrul'a bu kez Kafa Çetin karşı çıkardı.

Can yoldaşı dostlar çekildi gittiler,
Ecel çiğnedi hepsini birer birer.

Yan yana oturmuştuk hayat sofrasına
Bizden birkaç kadeh önce sızdı gittiler.

Ömer Hayyam

NUR İÇİNDE YATSINLAR

117	CENGİZ ÇOBAN	849	TURGUT UZCAN	1386	EMİN BÜLENT ÇAĞLAR
134	RIZA METİN EDREMİT	904	ŞEFİK CAN AĞAR	1478	MEHMET İZGÜ BERKMAN
203	ALİ TOPALOĞLU	909	KARAHAN A. KARAHASAN	1520	DENİZ TAŞÖZ
267	TÜRKER ÖZSES	919	ERDOĞAN OYAL	1529	İRFAN ARAL
540	HİTAY DAYCAN	927	OĞUZ RECEPOĞLU	1543	TANJU TİMUÇİN ALTAYLI
552	AZİZ ALANTEPE	977	ÇETİN PEKİNER	1565	RAHMİ BOYACI
630	ERSAN FERAY	1038	SAİM ÖZBİLİCİ	1599	ÖZCAN ALBAYRAK
674	EROL SARUHAN	1048	KORAY BERENT	1605	AHMET ARSAL
703	EROL AYÇA	1252	GÜNDÜZ TURNA	1603	ERSİN BARKMAN
709	BERK OYMAR KOÇER	1255	ERHAN DİLLİGİL		
729	İLTER SÜER	1278	OKTAY BESEN		
735	ALİ GÜN DEROĞLU	1295	UĞUR VELİCAN GİL		
779	TANER ZÜHTÜ SINMAZ	1323	TEOMAN TULGA ERTAN		
787	ATILLA GÜVEN	1334	OKTAY KURTBOKE		
797	BORA ATAMAN	1367	LOKMAN KORKUT		

GALATASARAY VE TAMBUR

Galatasaray'ın en çok sevilen ve bağlılık duyulan özelliklerinden biri de Tambur'du. Tambur'un tatlı sesiyle uyanmak, onun ahengiyle sınıfa girmek, dersten çıkmak, onun davetiyle yemekhaneye inmek, onun işaretiyle yatmaya çıkmak bambaşka bir zevkti. Tamburu çalan Ahmet Ağa idi. Greenwich ayarı denilen köstekli saati hiç şaşmazdı. Vakitler tambur ile sadece Galatasaray'da bildirilirdi.

Tamburun Galatasaray'daki tarihi oldukça eskidir. Okul, "Galatasaray Mekteb-i Sultanisi" olarak kurulmadan önce "Mekteb-i Tıbbiye-i Adliye-i Şahane" ismi altında, Tıbbiye iken, 1838'de bu tıbbiye kuran müdürlüğünü yapan Prof. Bernard, ders ve diğer zamanları belirtmek için askeri okullarda olduğu gibi borazan yerine trompet kullanılmasını uygun görmüş. O sırada Tıbbiye-i Şahane'nin Hastanesi'nde tedavi edilmekte olan ordunun trompetçi ustası, nefer Mustafa'ya tambur çaldırmaya başlatmış. Ocağın ilk tamburcusu bu Mustafa Ağa'dır. Mustafa Ağa'dan sonra Tambur, 1910 yıllarının tamburcusu Bekir Ağa'ya devredilmiş ve tambur ondan sonra da emektar Ahmed Ağa'ya geçmiş. Ahmed Ağa ise tamburun zamanı geldiğinde bir başka Ağa'ya

devredecekti. Galatasaray Lisesi'ne kaydolan öğrenciler tamburun ilk sesini güler yüzlü, tatlı bakışlı ve pala bıyıklı Ahmed Ağa'dan dinlerdi. Mustafa Ağa ile başlayan Tambur'un öyküsü Galatasaray Lisesi 1925 mezunu Necdet Mahfi Ayral'dan sonra Galatasaray Lisesi Mezunlarından Olgar Bırsel ile devam etmektedir. Olgar Bırsel, geleneksel olarak her kuruluş yıldönümünde yapılan özel gecede tamburun sesi ile bugünün ağabeylerini 50 yıl öncesinin öğrencilerine götürmektedir.

AYI RAMO

Ayı Ramo'un ismini herkes bilir ama soyadını kimse bilmezdi. Ayı Ramo hepimiz için yeterliydi. Onun adı Ayı, soyadı Ramo gibi... Yatılı okullara has bir umursamazlık, acımasızlığa varan, "ayı" sözcüğünden zevk alma ve bunu rahatça kullanabilme imkanından mutlu, gerisini düşünmezdi.

Gece gündüz okulda yaşadığı belliydi ama, nereliydi, kaç yaşındaydı, evli miydi, evi barkı, çocukları var mıydı, okula nereden gelmişti, bizlere hababakıcılık yapacak eğitimi, bilgisi var mıydı? Okulda çalışanların okul dışında başka bir yaşamları olup olmadığı ve benzeri merak konuları bizi hiç ilgilendirmezdi...

Sağlık konusundaki eğitimi bizi ilgilendirmediyse gibi, galiba o dönemler okulun doktoru olan Ali Tanrıyar ağbimizi de ilgilendirmiyordu. Şimdilerde kimse elinde diploma ya da bir sertifika olmadan sağlıklı ilgilili böyle bir görevle getirilemez ama, o devir başkaydı ve o bizim Ayı Ramomuzdu o kadar. Maçlarda pencereden görüldüğü an kızdırdığımız, ateşlenip eline düştüğümüzde yalvardığımız Ayı Ramo! Ramo'un asıl adı Ramazan, soyadıysa Sağlam dı. Kütahya'nın Gediz ilçesinin bir köyünde 1920 yılında dünyaya gelmişti.

Kemal Suman

GSM-SY

832

PATRICE THOMPSON (1924-1995)

Malgré la forme francisée de son prénom, il flottait autour de Patrice Thompson une aura britannique indélébile: la rougeur du teint, le poivre et sel de la moustache et des cheveux, la droiture de la silhouette. Cette droiture doit s'entendre au moral comme au physique: il n'y avait rien d'affaibli, ni de bas, ni de geignard en lui. J'ai sous les yeux le curriculum vitae avec lequel il se présenta à Neuchâtel. Il est difficile de refuser plus complètement les petites comédies admises pour se mettre en valeur, pour se « vendre ». Patrice Thompson possédait de façon éminente les qualités de discrétion et de pudeur qui font les amis sûrs.

Il avait fait pendant la guerre des études de lettres à Aix-en-Provence puis s'était mis à voyager: Le Caire, Istanbul, Upsal. Dans nos conversations de quasi-vieilles, il nous arrivait de regretter les années cinquante: nous les trouvions plus gaies. C'est un thème sans originalité, mais une vérité peu contestable. Patrice Thompson prépara l'agrégation de lettres classiques au Caire et la passa avec succès en 1955. Ce n'était pas un concours facile et ce succès révèle au moins des qualités de volonté et de ténacité: il devait y avoir en 1955, au Caire, pour un jeune Français, des choses plus séduisantes à faire, d'un intérêt plus immédiat.

En 1964, ayant commencé sa thèse sur Benjamin Constant, il devint l'assistant de Marie-Jeanne Durry à la Sorbonne. Mme Durry fut un professeur remarquable, d'une intelligence et d'un savoir hors pair, mais il doit être permis de dire aujourd'hui qu'elle exerça sur les études françaises une autorité incontestée, fructueuse et durable, mais peut-être excessive. Patrice Thompson trouva-t-il la tutelle trop contraignante? Il vint à Neuchâtel en 1969, succédant à Charly Guyot.

Les références académiques de Patrice Thompson sont impeccables. Sa grande thèse sur la pensée religieuse de Benjamin Constant¹ fait autorité, et ce travail de spécialiste se prolongea jusqu'à sa mort par la collaboration active qu'il ne cessa d'apporter à l'édition en cours des *Œuvres complètes* de Constant. Cependant, l'influence de Patrice Thompson à Neuchâtel ne fut pas seulement celle d'un spécialiste de Benjamin Constant.

L'Université d'autrefois, en France du moins, se préoccupait peu de la littérature la plus contemporaine. Ce n'était pas nécessairement par mépris, impuissance et manque d'intérêt. Peut-être les vieux maîtres pensaient-ils qu'il était préférable de laisser les étudiants libres de trouver seuls et en dehors de l'école leur voie d'accès ou leurs intercesseurs pour la littérature en train de se faire. Il n'en est plus ainsi aujourd'hui où les étudiants semblent attendre de leurs professeurs l'explication d'une modernité dont ils ne supporteraient pas d'être privés, mais qui les déroutent autant qu'elle les attire. Patrice Thompson sut comprendre ce besoin. Lui-même avait le goût de la philosophie: la difficulté des textes théoriques, l'hermétisme volontaire d'une partie de la littérature contemporaine le stimulaient. Il avait le même âge que les Foucault, les Deleuze qui tentèrent, à partir des années soixante, l'aggiornamento de l'université positiviste et lansonienne. Patrice Thompson se fit l'interprète de cette pensée moderne auprès des étudiants neuchâtelois et je crois que nombre d'entre eux lui en resteront durablement reconnaissants.

Ce gentleman français était devenu un authentique neuchâtelois. Il y a bien des façons d'être neuchâtelois, et toutes ne sont pas à la portée d'un hôte de passage. Mais Neuchâtel, après tout, est une ville et une ville ne se refuse pas à ceux qui l'utilisent. Patrice Thompson était donc un Neuchâtelois de l'espèce *citadine*. Il avait en ville ses habitudes, ses trajets, ses amis, ses repaires. Son appartement, modeste, jouissait pourtant de cette vue panoramique que les Neuchâtelois considèrent comme un droit inaliénable et comme leur bien le plus précieux. Patrice Thompson vivait vraiment à Neuchâtel. Il n'avait pas de voiture, pas de pied-à-terre parisien, voyageait assez peu. Nous avions ensemble de longues conversations où nous jouions, l'un en face de l'autre, notre rôle de baderne et d'ancien combattant. Je le faisais rire, ce qui ne me flattait nullement et, au contraire, m'inquiétait. Car enfin ce que je lui disais n'était pas si drôle, certainement pas assez pour justifier ces grands spasmes de rire qui le secouaient comme une toux. J'ai souvent pensé qu'il y avait une grande insatisfaction chez Patrice Thompson, mais sa pudeur ne m'a jamais permis d'en découvrir la source

J. Borie

